

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Januarie-Martie 2015

ROMANIA FOR CHRIST

Buletin de informare, misiune și suport pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523

(Iama prin pădurile Bucovinei)

Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.”

Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?”

Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” —

(Matei 25:34-40)

CĂLĂTORII PE PĂMÎNT

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii” (Evrei 11:13-14).

În călătoria mea prin lumea aceasta mă opresc deseori și analizez ce se întâmplă cu mine, în mine, și ce se întâmplă în jurul meu. Analizând așa de pe înălțimea pe care am ajuns, am observat două lucruri:

1. Pentru unii oameni viața este o frământare continuă

Când mă uit la mulțimea de oameni care mișună pe pământ în imaginea mea seamănă cu un furnicar, sau cu un mușuroi de furnici, cum se zice la țară de unde a început călătoria mea, care umblă și se frământă mereu să adune ca să înlocuiască ce-au consumat, ca să aibă ce să consume mai târziu. Asta este tot ce fac unii oameni pe pământ. N-au nici un scop, nici o țință, n-au nici un imbold să se uite spre orizont să realizeze că poate fi ceva mai mult decât o grămadă de pământ, un mușuroi de furnici, oameni care aleargă să-și stâmpere foamea.

2. Pentru alți oameni viața este o călătorie frumoasă

Pe aceștia Dumnezeu i-a chemat din frământările furnicarului să facă o călătorie împreună. Pe paginile Sfintei Scripturi putem găsi câteva exemple frumoase de astfel de oameni. Despre ei vorbește epistola către Evrei în versetele citate mai sus. Și chiar dacă ei au plecat cu Dumnezeu spre o destinație pământească cu ocolișurile ei mai ușoare sau mai dificile, au ajuns pe niște înălțimi cu Dumnezeu de unde orizontul lor spiritual s-a lărgit așa de mult încât au putut trece peste destinația pământească văzînd Patria care are temelii tari, și al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu. Și cu vederea aceasta așa de largă nu le-a mai trebuit patria de pe pământ. Au trecut cu multă bucurie și prestață pe lângă mușuroiul de pământ către Patria cerească, Patria cu temelii tari.

Vă îndemn să meditați și dumneavoastră împreună cu mine, să vedem dacă suntem în călătorie cu Dumnezeu sau suntem în frământare cu lumea pe mușuroiul acesta de pământ. Uneori pe mine mă apucă dorul după Țara aceea cu temelii tari, al cărei Meșter și Ziditor este Domnul! (**Pavel Ploscariu**)

CORBII

1 Împărați 17:1-7

Ce lecții binecuvântate are pentru noi textul acesta! Ilie, omul lui Dumnezeu, se afla în criză. Tocmai părăsise palatul împăratului Ahab, pe care îl anunțase de o mare secetă ca pedeapsă din partea lui Dumnezeu. Făcuse aceasta cu toată îndrăzneala, ba chiar afirmase că nu va fi ploaie decât după cuvântul său, nu ca o expresie a mândriei, ci a autorității divine. Robii Domnului trebuie să aibă o așa autoritate, nu omenească, ci divină. Deci, el deținea cheia binecuvântărilor. Autoritatea lui Ahab s-a izbit de autoritatea lui Ilie care era mult superioară. A urmat confruntarea. Ilie nu-și dădea seama ce va urma și nici ce trebuia să facă. Izabela, regina păgână a lui Israel, îl considera pe Ilie o frână în calea planurilor ei de a târî pe Israel la închinăciune înaintea lui Baal. Pornise o campanie de nimicire a proorocilor Domnului. Viața lui Ilie era în mare pericol. Uneori și cei mai buni robi ai Domnului ajung în așa situații.

Dar Domnul este Cel ce poartă de grijă. El îi spune lui Ilie să plece și îi indică și locul unde să se ascundă, „lângă pârâul Cherit”. Domnul cunoștea planurile criminale ale Izabelei și că îl va căuta pe Ilie pretutindeni. Nu există oameni cu planuri rele împotriva slujitorilor Domnului pe care El să nu le cunoască. Și pentru robii Săi alegeți, El întotdeauna are câte o ascunzătoare, „lângă pârâul Cherit”. Acolo nu e palat, dar e un loc potrivit pentru a se ascunde. David cânta: „El mă va ocroti în coliba Lui în ziua necazului” (Ps.27:5). Pe Moise Dumnezeu l-a ocrotit de asprimea legii unui Faraon tiran, parcă în ironie, tocmai în palatul lui Faraon. Ce minunat Dumnezeu avem! Zilnic trebuie să atârnam tot mai mult de El, căci El știe și poate să-mi poarte de grijă.

Dacă Domnul i-ar fi spus lui Ilie numai să meargă să se ascundă, poate Ilie s-ar fi îngrijorat de ce-o să mănânce, dar Domnul adaugă: „și am poruncit corbilor să te hrănească acolo.” Dumnezeu pe care îl slujesc are autoritate și asupra corbilor. El le poate porunci și ei Îl ascultă.

Aceasta a fost o veste bună pentru Ilie. Ea este o veste bună și pentru noi. El a cunoscut atunci nevoile lui Ilie și cunoaște azi nevoile noastre. Mai demult, îmi trebuiau niște bani pentru drum, și chiar înainte de a-i cere, i-am primit. Ce Dumnezeu binecuvântat avem! N-a fost nevoie să poruncească îngerilor, ci a poruncit corbilor. Și din flăcări de foc El își face slujitorii! Cu câțiva ani în urmă, un frate, care fusese aruncat în pușcărie, îmi povestea că a îndurat mult din cauza foamei. Într-o dimineață, când a fost scos să-și facă plimbarea prin curtea închisorii, deodată un dulău mare care era spaima deținuților a venit spre el. Fratele s-a oprit și câinele la fel s-a oprit în fața sa, l-a privit lung, apoi a plecat, iar după câteva clipe a alergat din nou la el cu o jumătate de pâine pe care i-a pus-o la picioare. Fratele a luat-o, și-a potolit foamea și a mulțumit Domnului, căci își dădea seama că numai el a putut porunci acelui câine rău să-i aducă acea pâine. Cine se poate asemăna cu Domnul nostru? Când noi nu mai vedem nici o sursă, El încă are o mie și una să ne poată ajuta. Deci, să ne încredem mai mult în acest Dumnezeu care ia asupra Sa procurarea hranei. Corbii erau doar slujitorii, chelnerii, care îi serveau masa lui Ilie.

Dar ca să fie hrănit de corbi, Ilie trebuia să fie la locul indicat de Dumnezeu. Corbii aveau numai acea adresă: „lângă pârâul Cherit”. Numai acolo au avut însărcinarea să-i aducă mâncare. De aceea, Ilie trebuia să asculte în totul de Domnul. Promisiunea hrănirii miraculoase de către corbi era numai pentru „acolo”. Domnul ne poartă de grijă numai câtă vreme suntem „acolo” unde El ne cere să fim. Să căutăm mereu să fim „acolo”.

Și, corbii au fost ascultători. În fiecare dimineață și seară, ei i-au adus porția necesară de pâine și carne lui Ilie. Ei și-au îndeplinit în mod conștiincios slujba. Robul Domnului nu trebuia să se îmbuibă, dar nici să ducă lipsă. Să învățăm de la corbi această ascultare continuă, fără întreruperi, ca nu cumva alții să ducă lipsă. Într-un fel, și noi avem slujba corbilor. Din cauza altor Ahabi și Izabele, din cauza altor stări grele, mulți robi ai Domnului trebuie să stea „la pârâul Cherit” și să aștepte. Pentru noi este o oportunitate specială să le ducem hrana spirituală, și chiar hrană pentru trup. E mare lucru să fii corb folosit de Dumnezeu, dar nu să croncănești ci să servești pe flămânzii Domnului ! De aceea, aceștia sunt pomeniți pe paginile Bibliei.

Fratele Pitt

„Vai de mine . . .”

I Corinteni 9:16

Am trecut într-un an nou prin harul lui Dumnezeu; am trecut conștiinți de prezența lui Dumnezeu care Se vrea pe bază continuă în viața noastră a tuturor. De asemenea, am trecut în noul an conștiinți de binecuvântarea însoțirii Lui pe cale. Și nu în ultimul rând, am trecut în noul an, conștiinți mai mult decât oricând până acum, de responsabilitatea imensă care a fost așezată de Dumnezeu pe umerii noștri, ai copiilor Lui, cu privire la datoria pe care o avem față de cei din jurul nostru, și nu numai. Apostolul Pavel se vedea în fiecare clipă că este dator să ducă Evanghelia și la greci și la barbari și la cei învățați și la cei neînvățați, și la cei bogați și la cei săraci.

Această raspundere care apasă în aceeași măsură și pe umerii noștri

„. . . dacă nu vestese Evanghelia”

e atât de mare încât noi o simțim sau ar trebui s-o simțim nu doar din când în când ci pe bază permanentă și știm ceea ce așteaptă Dumnezeu din partea noastră. Întrebarea care se pune la această oră este o întrebare care trebuie să ne dea de gândit nouă tuturor:

Simțim oare noi, credincioșii Domnului, aceasta responsabilitate de a duce mesajul Evangheliei celor ce se pierd, mesaj pe care Îl are Dumnezeu pentru ei?

1. Cine le va spune că Dumnezeu a dat harul mântuirii în Isus Hristos pentru toți oamenii?

Nu uitați cuvintele apostolului Pavel: „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1Corinteni 9:16). Cine le va spune cuvintele apostolului Pavel: „Harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea pentru toți oamenii a fost arătat” (Tit 2:11)?

Dumnezeu ne-a trimis pe noi în lume cu această misiune să facem cunoscut harul lui Dumnezeu pentru toți cei pe care Dumnezeu într-un fel sau în altul îi scoate în calea noastră. Ei nu folosesc harul mântuirii pentru că noi poate ne-am neglijat misiunea noastră de trimiși împunerniciți ai lui

Dumnezeu cu misiunea urgentă și cu rugăciunea fierbinte în Numele Domnului Isus Hristos: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*”

2. Cine le va spune că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor să se pocăiască?

Iarăși spun, nu uitați cuvintele Apostolului Pavel: „*Și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!*” Dumnezeu a zguduit Areopagul prin cuvintele puse în gura apostolului Pavel: „*Dumnezeu poruncește astăzi tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască!*” (Fapte 17:30). Acest mesaj este la fel de actual și astăzi. Dumnezeu ni l-a încredințat nouă să-l ducem la cei ce au nevoie de el, la fiecare suflet omenesc care este în pragul pierzării. Ce vor face ei cu mesajul după ce-l vor auzi este răspunderea lor, dar până atunci este răspunderea noastră să-l ducem celor ce nu l-au auzit încă.

Noi am auzit porunca la timpul nostru pentru că alții au ascultat de porunca lui Dumnezeu și ne-au vestit Evanghelia. Da, pocăința este o poruncă. Cei ce știu lucrul acesta trebuie să se pună la dispoziția lui Dumnezeu ca să ducă această poruncă celor ce se pierd în păcate și nu cunosc ce așteaptă Dumnezeu de la ei.

3. Cine le va arăta bunătatea lui Dumnezeu care îndeamnă la pocăință? (Romani 2:4)

De ce uităm cuvintele apostolului Pavel: „*Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!*”

„*Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?*” (Romani 2:4). Și noi suntem cei care ne mirăm foarte mult cum de nu văd alții bunătatea lui Dumnezeu care se descoperă în multe chipuri și în multe feluri față de fiecare om. Dar eii nu pot să vadă până când nu va fi cineva care să le-o arate.

Bunătatea despre care vorbește Dumnezeu aici este bunătatea din Evanghelie, bunătatea de la Golgota, bunătatea exprimată în Ioan 3:16, bunătatea care exprimă dragostea Tatălui în acțiune care a dat pe Fiul ce S-a jertfit de bună voie pe Sine ca să salveze o lume păcătoasă. Famenul etiopian a recunoscut neputința lui de a înțelege lucrurile din Cuvântul lui Dumnezeu, a recunoscut nevoia lui de ajutor ca să înțeleagă.

Undeva în sfera de influență a vieții tale se află cel puțin un suflet care are nevoie de ajutorul tău fără de care el sau ea nu poate să vadă pe deplin această bunătate Părintească, Dumnezeiască, bunătate care îndeamnă pe fiecare om la pocăință.

Desigur, lista poate să continue. Ceea ce este important e să nu uităm că pe umerii noștri apasă marea însărcinare, marea misiune încredințată nouă să ducem Evanghelia prin viu grai, prin tot ceea ce suntem și prin tot ceea ce facem, celor pe care Dumnezeu i-a asezat pe inima noastră. Ei au nevoie de Evanghelie mai mult decât de orice în viața lor chiar dacă acum ei nu realizează lucrul acesta, și misiunea de a le da Evanghelia ne-a fost încredințată nouă. Dragostea lui Dumnezeu îi dorește și pe ei să intre în rândul celor răscumpărați, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu îi așteaptă pe fiecare în parte, și Cerul așteaptă să se bucure de fiecare la rândul cetei lui.

*Iată, semănătorul
a ieșit să sãmene...*

Dacă ni se pare că Domnul întârzie să vină, să ne amintim că cei care poate au întârziat să lucreze și să grăbească venirea Lui cu faptele lor, aceia suntem noi care suntem chemați să facem cunoscut oamenilor ce așteaptă Dumnezeu din partea fiecăruia, pocăința, întoarcerea la Dumnezeu.

Doamne, trezește-ne și dă-ne putere de la Tine să ne punem la dispoziția Ta pentru nevoile veșnice ale neamului nostru și nu numai, și să ne deschizi mintea și inima să înțelegem și să lucrăm cu înțelepciune și cu diligență în lucrarea Ta glorioasă, pentru ca Evanghelia să rodească și mulți să se întoarcă la Tine prin credința în jertfa Domnului Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi și pentru ei deopotrivă. Te rugăm să ne aduci aminte în fiecare zi de datoria noastră pe care o avem față de toți oamenii, și mai ales Te rugăm să ne aduci aminte de consecințele tăcerii noastre: „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” Doamne, Te rugăm să ne dai putere să ducem Evanghelia cu orice preț la cei ce au nevoie de ea. Îți mulțumim pentru că de la Tine vine și voința și înfăptuirea. Amin

Costel Cristea

Anunț Special

Fratele Greciuc din cercul de misiune al Moldovei și Bucovinei ne anunță că s-a ivit o posibilitate deosebită să cumpere o clădire (un fost azil de bătrâni) în satul ILIȘEȘTI, lângă Solca, clădire care apoi să fie transformată într-o casa de rugăciune pentru credincioșii din zona aceea. Întrucât situația este urgentă și ocazia este unică, fratele Greciuc apelează la ajutorul fraților din America pentru a putea înfăptui acest proiect.

Plăcere în slăbiciuni

Credincioșii din Corint aveau cu ce să se laude, fiindcă locuiau într-una din metropolele Imperiului, în centrul cultural al Greciei, în cetatea bogățiilor Peloponesului. Dar apostolul Pavel le dă o pildă de urmat, în ceva greu de acceptat: „*Simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos!*” (II Corinteni 12:10). Desigur, scopul principal pentru noi în viață este ca în tot ce facem și cu tot ce suntem, să fie onorat Numele Domnului Isus, și acesta era și scopul apostolului Pavel. Dar poate ne întrebăm: „De ce neapărat trebuie să găsim plăcere în slăbiciuni și defăimări? Nu poate oare Dumnezeu să fie proslăvit și prin bogățiile noastre, prin succesele noastre? Trebuie neapărat să fim falimente ca să-Și arate El slava și puterea în noi?”

Apostolul Pavel face un raționament reversibil foarte logic și cu mult tâlc: Atunci când sunt slab, tocmai atunci sunt tare! Deci, la fel de bine l-am putea înțelege că spune: Atunci când mă vedeți că sunt tare, de fapt sunt slab, Puterea mea este doar o iluzie de putere, și mă pune în pericol să nu mai înalț slava Domnului Isus.

Apostolul Pavel ne spune și nouă un lucru foarte greu de acceptat, nu numai de înțeles, ci de trăit. Cu cât ne micșorăm noi, Hristos Domnul poate să crească în noi. Cu cât ne strălucește nouă firea pământească, pălește strălucirea feței Domnului Isus în noi. Iată de ce harul se dă celor smeriți, și numai cei ce se lasă mai prejos au parte de înălțare. De ce așa? „*Pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu!*” (I Cor. 1:29). În viața noastră, în biserică, în familie, slava stă acolo unde trebuie: Slava aparține lui Dumnezeu! Domnul nostru Isus Hristos, Mântuitorul și Domnul nostru, să fie mărit în noi și în veci de veci! (vp)

VEȘTI DE PE OGORUL EVANGHELIEI

De pe Valea Crișului Alb

Prin mila și cu ajutorul Domnului Isus anul 2014 a fost cu adevărat o provocare prin toate călătoriile și experiențele trăite, dar în același timp Domnul a însoțit lucrarea Sa cu binecuvântări neașteptate, slăvit să fie Numele Lui. Îl slăvesc

pe Domnul pentru izbânda Cuvântului proclamat însoțit de puterea Duhului Sfânt în toate ocaziile de propovăduire pe care le-am avut și nădăjduiesc că a fost de ajutor atât pentru toți ascultătorii implinitori, cât și pentru bisericile vizitate.

De regulă servesc biserica din Laz, care nu poate susține un păstor plătit și când a fost posibil am folosit grupuri de copii sau tineri, care au sprijinit lucrarea (vezi fotografia alăturată, în care e vizita sopiilor din „Grupa Licuricilor” din Sebiș la Laz). La nevoie am slujit și alte biserici din comunitate, când păstorii locali au fost plecați: Berindia, Bocsig, Crocna, Cuied, Dieci, Ignești, Paulean, Rădești, precum și biserici mai mari, cum ar fi Sebiș,

Buteni, Almaș, Secaș, Curtici.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru grija ce mi-a purtat-o în călătoriile cu mașina, m-a ferit de accidente și de oameni răi, cu adevărat mâna Lui a fost peste mine și călăuzirea Lui am simțit-o la tot pasul. De aceea, mă simt un slujitor smerit și îmi doresc să fiu la dispoziția Sa pe mai departe și în acest an. Doresc ca Dumnezeu să lucreze în ființele noastre ale tuturor, în transformarea caracterului nostru, pentru a fi tot mai mult asemenea Domnului Isus și în același timp pregătiți cu adevărat pentru întâlnirea cu El! — Cu stimă și dragoste sfântă...

(Barac Zbircea Adrian)

Din Tg. Jiu

(continuare despre lucrarea în Tg. Jiu)

...În contextul contravențional / infracțional, avem programe acreditate de ANP (Administrația Națională a Penitenciarelor), pe care le desfășurăm în cadrul penitenciarelor din România și, de asemenea, desfășurăm programe de prevenire a delincvenței în școli și licee. Acestea avem libertatea să le prezentăm folosind exemplele și temele biblice.

1) În Penitenciarul din Tg-Jiu (în cadrul departamentului de educație) se urmărește reintegrarea deținuților în societate prin implementarea educației și moralei creștine. La Tg. Jiu avem două programe acreditate:

a) Educație pe studiul Noului Testament (manualul: „*Universul Bibliei, Cartea care a schimbat lumea*”) — care abordează aspecte sociale folosind Noul Testament ca material de studiu;

b) Un program de prevenire a situațiilor de risc (manualul: „*Un nou început*”) a cărui curiculă merge pe tematici care au un modul cu caracter educativ-științific (de nuanță psihologică), dar toate *studiile de caz* sunt pe personaje și subiecte din Biblie.

2) Programele din liceele din Tg-Jiu. Scopul nostru este prevenirea delincvenței juvenile și orientarea adolescenților/tinerilor către Evanghelie și etică creștină.

Soția mea, Gabi, este profesoară într-un liceu din orașul Târgu Jiu, și astfel, acolo am dezvoltat un astfel de proiect, pe care îl desfășurăm în beneficiul adolescenților, ca un răspuns la provocările unei societăți în permanentă schimbare. Astăzi, tinerii sunt oarecum dezorientați de tot ceea

ce se petrece în România (și în lume), și au nevoie să știe că Dumnezeu este opțiunea care le oferă alternativa bună a viitorului.

Proiectul îl desfășurăm pe o perioadă de ciclu școlar (anual), cu următoarele tematici:

- Deciziile cu care ne confruntăm – viitorului nostru și rolul lui Dumnezeu;
- Complexul de inferioritate – omul, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu;
- Codul penal – implicații, efecte și aplicații;
- Relațiile de prietenie / anturajul;
- Boli cu transmitere sexuală;
- Creștinism și moralitate;
- Violența și consecințele civile,

penale;

- Rolul și scopul poliției;
- Pedepse penale, prevenirea detenției;
- Familia – statutul părintelui și rolul socializării în familie și biserică;
- Dependența de droguri și riscurile ei, alcoolism și tutun.

La întrebările care ni se pun în clase, eu răspund întotdeauna prin prisma și din perspectiva Sfintei Scripturi, astfel acest program ne-a creat oportunitatea de a transmite, într-o oarecare măsură, Evanghelia și în școli.

Vă rugăm să vă implicați alături de noi. Purtați-ne în rugăciune, ca:

- Domnul să ne dea har în lucrarea din penitenciar, pentru mântuirea sufletelor.

-Domnul să ne ajute în lucrarea din licee. El să modeleze caracterul tinerilor care participă la aceste seminarii.

Domnul să rezolve problemele financiare cu care ne confruntăm.

Rugați-vă pentru noi!

(Marian Popescu)

DUȘMANUL FAMILIEI

...Măi, ce trăznaie am auzit ieri! Nici nu se potrivește să scriu ce păreri au unii despre familie. Nu e secret, dar e trist. Însă m-am gândit ce curios că te uiți de-o viață la câte un tablou și nu vezi ce, de fapt, e atât de evident. Să mă explic. Gândiți-vă la tabloul acesta vechi de când lumea: Adam și Eva în grădina Edenului. Vă dați seama că diavolul nu i-a avut treabă lui Adam până ce Dumnezeu nu i-a dat o soție?

Discuția ce am auzit-o deunăzi era despre familie în general. Mi-am dat seama că niciodată celula aceasta socială întemeiată de Însuși Dumnezeu nu a suferit atât de mult cât suferă în ziua de azi. Satana există de când l-a creat Dumnezeu, de la început, dar a stat liniștit și nu s-a ocupat de Adam cât a fost singur. Dar, cum a întemeiat Dumnezeu familia, diavolul s-a și pornit s-o distrugă. De ce? Pentru că Dumnezeu i-a spus lui Adam și Evei: „Creșteți și înmulțiți-vă!” Iar înmulțirea oamenilor nu i-a convenit diavolului, fiindcă nu se potrivea deloc cu agenda lui.

Dacă nu mă înșel, o treime din îngeri au fost izgoniți din rai pentru că l-au urmat pe Lucifer. Situația aceasta s-a creat în jurul mândriei lui Lucifer care tânjea respectul și adorația ce exista în cer pentru Dumnezeu, lucru pentru care dumnealui avea o dorință neostoită. Dumnezeu a creat omul cu un scop, a creat o ființă liberă care să își aleagă de bunăvoie soarta, și care să-L aleagă de Suveran pe Dumnezeu, și astfel neamul omenesc să înlocuiască în locurile prea înalte ființele care s-au alăturat lui Lucifer, și care au fost aruncate afară din Cer. Dar Lucifer nu poate crea nimic; el poate doar să fure, să smulgă, să înșele, să ia cu sila, prin șiretenie ce nu este al lui. Și pentru că nu este în stare să creeze nici măcar o mână de pământ, dar'mite un om, s-a gândit să-i înșele pe fiii oamenilor să treacă de partea lui, și astfel să-L înfrunte pe Dumnezeu din nou.

De atunci a început războiul diavolului împotriva familiei. Și războiul se intensifică pe măsură ce se scurtează timpul lui, și se apropie judecata. Știind astfel planul mârșav al diavolului, să ne luptăm să ne apărăm familiile, sau ce a mai rămas din ele... **(Rodica Boțan)**

Aceasta este Promisiunea

„Eu, zice Domnul, te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și cu o zăbală ... (Psalmul 32:8-9)

Aceasta este o promisiune fantastică pe care ne-o face Dumnezeu, fie că este pentru un început de an nou, fie că este pentru orice altă ocazie din viață. Poți să o iei de bună atunci când te culci și atunci când te scoli, dar mai ales atunci când te simți singur și descurajat. Este de fapt promisiunea unei trăiri creștine în general. Este promisiunea lui Dumnezeu pentru copiii Lui. Domnul, prin robul Său David, ne aduce aminte că El ne va învăța, ne va arăta calea pe care trebuie să mergem, ne va sfătui și va fi cu ochii pe noi. Să știu că este cu ochii pe mine nu numai că-mi dă siguranță dar mă ține și responsabil pentru trăirea mea... Ce poate fi mai important pentru noi să avem această siguranță, această asigurare care vine de la Domnul. Viața ne trece prin tot felul de circumstanțe. Aseară am primit un telefon de la cineva cunoscut care ne spunea că soțul ei a fost diagnosticat cu o formă agresivă de cancer și ei sunt devastați. Ce poți să spui mai mult și mai bun decât că Domnul este cu privirea îndreptată spre noi și știe nevoile noastre?

Am observat însă că imediat după această promisiune fantastică avem un sfat tot atât de important și serios dat fiind gravitatea cu care este pronunțat: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere...” (v.9). M-am întrebat de ce a trebuit acest sfat? și mi-am zis în mine, Dumnezeu ne cunoaște bine și știe cu cine are de-a face. Caii și catării sunt fără pricepere și trebuie să-i strunești cu o zăbală și trebuie să-i forțezi ca să-i aduci unde trebuie. Este și în natura noastră ceva asemănător cu un cal sau catâr? Am auzit despre un cowboy, un fermier, care a cumpărat un cal care să-l ajute să țină cireada de vaci împreună, să nu lase vacile să se împrăștie peste tot. A cumpărat un cal foarte bun la alergat, care a câștigat și premii la cursele de cai. Foarte repede, fermierul a descoperit o problemă cu calul lui. Când pleca după o vacă care părăsea turma, calul lăsa vaca în pace și fugea cu o viteză fantastică drept înainte sute de metri exact ca la concursurile de rodeo. I-a trebuit mult timp fermierului

să-l determine pe cal să fugă în cerc și să țină vacile împreună în turmă. Calul făcea foarte bine ce știa dar nu făcea ce trebuie. A trebuit să fie cârmuit cu un frâu și o zăbală să fie controlat spre stînga sau dreapta cum trebuia ca să aducă vacile care o luau razna, înapoi la cireadă. Ca și un cal, și noi, unii oameni, în mod foarte religios facem perfect de bine și nu ne abatem nici la stînga nici la dreapta de la ce știm. Problema este că Domnul, atunci când ne arată calea, când ne învață și ne sfătuiește, noi trebuie să ascultăm de El și nu putem face ce știm și ce suntem obișnuiți. De foarte multe ori căile noastre par bune ochilor noștri dar nu sunt căile Domnului, și gândurile noastre nu sunt gândurile Lui. De multe ori trebuie să schimbăm direcția și planurile noastre în acord cu voia Lui. Aceasta se cheamă călăuzirea Domnului în toate lucrurile și promisiunile Lui pentru noi depind de rămânerea noastră în planul pe care îl are El pentru viața noastră.

Când eram copil am crescut într-o zonă cu multe animale. Am avut unchi ai mei care aveau oi multe și cu oile aveau și măgari. Nu știu dacă este mare diferență între cum se poartă un măgar și un catâr, dar m-am convins că și măgarii sunt foarte căpoși. Pe lângă urechile mari au și capul mare. Unii oameni au capul mare chiar dacă au urechile mici. Măgarii umblă cu oile, printe ele, și poartă bagajele ciobanului pe spinarea lui toată ziua. Odată am văzut un măgar care a rămas de turmă și nu mai vroia să meargă. Stăpânul a încercat toate metodele să-l determine să meargă ca să ajungă oile și măgarul doar se scutura, dădea din picioare nervos, scutura capul, dădea cu coada, doar că nu vorbea ca măgărița aceea din Biblie. Când stăpânul a luat ciomagul lui și a început să-l lovească pe măgar, acesta a stat jos pe burtă cu bagajul în spinare. Pur și simplu s-a încăpățînat și a stat jos. Mă gândesc acum de câte ori și noi ca acel măgar ne încăpățînăm și pur și simplu nu mai vrem să ascultăm de stăpîn și nu mai facem nici ce știm și nici ce trebuie. Nu mai vrem să facem nimic. Domnul ne promite că ne va învăța, că ne va arăta calea pe care trebuie s-o urmăm, ne va sfătui și va avea privirea Lui îndreptată asupra noastră. și noi ca măgarul acela nu mai vrem să ascultăm de stăpîn. Suntem noi gata să facem ce vrea Domnul și ce așteaptă El de la noi? Numai atunci promisiunile Lui vor intra în funcție.

O explicație simplă și clară a trăirii creștine este exprimată în cuvintele bine cunoscute ale imnului foarte popular în America: *"Trust and obey, for there is no other way. To be happy in Jesus, but to trust and obey."*

(cântarea noastră, Când umblăm cu Domnul, și-ascultăm Cuvântul). „*Încrede-te și ascultă pentru că nu este altă cale prin care să fi fericit în Isus., decât să te încrezi și să ascuți*”. Aceste cuvinte au fost inspirate de un tânăr care s-a ridicat în picioare la una din evanghelizările lui D.L. Moody și care a încercat să spună de ce s-a hotărât pentru Isus: „*Nu știu dacă am înțeles prea mult, spunea el, dar m-am hotărât să ascult de Domnul și să mă încred în El.*” Ce putem noi spune mai mult când este vorba de promisiunile lui Dumnezeu, decât că vrem să ascultăm și să ne încredem! La fel ne sfătuiește și Solomon: „*Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizuiești pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.*” (Prov.3:5-6). Experiența acestei trăiri creștine bazată pe promisiunile Lui este descrisă fantastic de bine de către Merle Haggard în versurile cântate de mulți cântăreți (cântarea noastră, *Eu vin singur în grădină*): *He walks with me in the garden. „Am venit în grădină singur, Când roua era încă pe trandafiri, și vocea pe care am auzit-o în urechi, Fiul lui Dumnezeu mi-a relevat-o; și El merge cu mine și vorbește cu mine, și El îmi spune că sunt al Lui, și bucuria pe care noi o împărtășim acolo, Nimeni altul n-a cunoscut-o vreodată.*” Doresc așa de mult ca cititorii acestor rânduri să experimenteze promisiunea Lui că va merge pe potecile acestei lumi cu noi și să audă în urechi șoapta Lui „Tu ești al meu și privirea Mea va fi peste tine.”

Când eram în România și treceam prin încercări și neazuri cântam adesea bine cunoscuta cântare:

*El n-a promis căi fără dureri, fără ispite fără poveri,
Și nici n-a spus El că vom avea, cruci mai ușoare decât a Sa.
Dar ne-a promis din puterea Sa.
Pe drum lumină că ne va da.
Al Său bogat har în încercări,
Și mângâierea în întristări. — (Annie Johnson Flint)*

Viața este întotdeauna la fel, și aceeași este și promisiunea lui Dumnezeu. Nimic în această lume nu este mai minunat decât să avem certitudinea prezenței Lui cu noi atunci când traversăm văi adânci ale desnădejdiei la fel cum este cu noi și pe înălțimea munților de biruință. El este cu noi prin nopți întunecoase de desnădejde, la fel ca prin zile luminoase de succes. Dumnezeu de pe munte este același și în vale cu noi. Aceasta este promisiunea Lui.

Zach Ploscaru, Fremont, California

O LUME NOUĂ

Toți oamenii în mod conștient sau inconștient doresc o lume nouă, o lume mai bună, o lume mai frumoasă. Majoritatea oamenilor lucrează s-o creeze cu propriile lor puteri și adesea, aparent, o realizează. Omenirea vrea o viață nouă, ideală, în care să domnească dreptatea, ordinea, libertatea și fraternitatea. Creștinismul modern își dorește o lume în care să se simtă confortabil, fără conflicte. Cu alte cuvinte, fiecare om își dorește o viață mai frumoasă.

Apostolul Pavel ne spune (Romani 8:19) că și natura așteaptă cu suspine un nou viitor. Să privim o clipă în taina creației, în lunile acestea de iarnă, la ce se petrece în familiile de albine. Constatăm că o nouă lume se naște în întuneric, crește în întuneric, lucrează în întuneric și așteaptă în același mediu apariția unei lumi noi.

Ajunse la maturitate, cu aripile perfecte, gata să zboare, albinele stau zăvorâte în căsuța lor, așteptând clipa în care o poartă nevăzută să apară, să se deschidă și să le elibereze. Creatorul le-a închis, pentru ca la vremea hotărâtă ele să ajungă să savureze splendoarea noii creații (primăvara proaspătă și înflorită). În momentul când temperatura mediului înconjurător permite, aripile nefolosite în tot timpul iernii se decid în mod miraculos și fiecare savurează o libertate negustată până atunci. Fiecare se desprinde din lumea limitării și aerul din jur devine plin de zgomotul fericirii. E minunat să poți zbura, în timp ce alții devin preocupați de propriile lor încercări care le limitează orizontul.

Adevăratul credincios dorește și el o lume nouă. Face pregătiri esențiale în așteptarea acestei lumi noi, studiază „ghidul” dictat de Creator și se maturizează în cunoaștere, răbdare și adevăr. E grea așteptarea, dar prin credință, deși parțial suntem închiși în cortul nostru, comunicăm și trăim prin duhul într-o lume nouă, așteptând clipa când la

sunetul trâmbiței cerești lanțurile
gravitației care ne țin legați vor cădea, iar
noi, îmbrăcați într-o nouă fire, vom pluti
spre locul care ne-a fost pregătit de
Salvatorul nostru. Ce minunată priveliște
să vedem cum curentul ascendent al
dragostei lui Dumnezeu va culmina prin
atrăgerea noastră spre lumea în care am
crezut și pentru care am trăit, lumea nouă
despre care am citit în Scriptură și pentru
care am lucrat în negura pământului, fiind
parțial încâtușați în natura aceasta
condamnată a firii pământești.

Noi avem de pe acum în noi din
natura Fiului Divin, avem totul în El
(Filipeni 4:13), echiparea noastră, trăirea
noastră; numele și toate calitățile noastre
sunt cunoscute, anticipând veșnicia în
care vom fi cu Domnul, până și locul
acela nou (Ioan 14:2). Toți suntem
pregătiți pentru un zbor spre Împărăția
care ne-a fost pregătită de Însuși
Dumnezeu. Maranata, Vino Doamne
Isuse! Toți cei găsiți în Hristos vor gusta
din priveliștea cea mai frumoasă care va
depăși cu mult așteptarea noastră.

Stuparul

BINECUVÂNTARE

Pentru voi, frați de credință,
Și surori de har divin,
Dumnezeu să toarne astăzi
Ape ca la Refidim.

Din câmpiile Efratei
Pâinea bună să v-o dea,
Ca nicidecum pe drumul vieții
Să nu mergeți fără ea.

Zidurile dușmănoase
Cadă ca la Ierihon;
Domnul să vă sprijinească
Din al Cerului Sion.

Mângăieri și pace dulce
Ca-n Betania s-aveți,
Când pe căi obositoare
Veți ajunge ca drumeți.

Și în serile cu lacrimi
S-auziți pe Domnul sfânt
Ca-n Horeb cum vă vorbește
Cu un zvon de susur blând.

Iar în spaima de pe Patmos
Și-n pustia din Elim,
Să priviți spre cer la slava
Noului Ierusalim. (V.P.)

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, deci, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Luca 10:2).

Vă îndemnăm să vă rugați pentru noi și să întindeți o mână de ajutor.
Orice donație pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă
pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.